

3 אפריל 2022

ב' ניסן 2022

החלטה בבקשתו של [] לפסילת שופט

1. בתאריך 31.1.2022 הגיש הסטודנט [] (להלן: "הסטודנט" או "המבקש"), באמצעות ב"כ עו"ד אראל גלבוט, בקשה מתוקנת לפסילת שופט המשמעת פרופ' [] , אשר ישב במושב שדן בעניינו של הסטודנט ביום 20.1.2022 (להלן בהתאמה: "הבקשה", "השופט", "הדין").
2. בתאריך 24.2.2022 הגישה התובעת וב"כ עו"ד שחר הופמן תגובה לבקשה, וזאת בהתאם להחלטת בית הדין, לאחר שהתקבל תמלול הדין.

תמצית טיעוני הצדדים:

3. הסטודנט ביקש כי השופט יפסול את עצמו מלדון בעניינו, נוכח מה שנטען כי הוא "משוא פנים" שגילה כלפיו השופט בדין. הסטודנט האשים את השופט כי התייחס אליו "בביטול, בזלזול, ובסלידה" ו"גמר בדעתו להרשיע את הסטודנט עוד בטרם נחשף לעדויות" (סעיף 1 לבקשה); כי השופט "ניהל ויכוח מיותר עם עד" ובכך "ביזה" את בית הדין (סעיף 3 לבקשה); "כי לא ישב בדין בלב פתוח ובנפש חפצה אלא רק כלאחר יד" (סעיף 4 לבקשה); כי השופט "סירב לצפות בראיה מהותית לטובת הסטודנט" (סעיף 5 לבקשה); ולבסוף, כי "דרישתו להמציא לבית הדין את שם משפחתו של המורה הפרטי של הסטודנט הוכיחה כי הוא מראש פסל כל ראייה לטובת הסטודנט" (סעיף 7 לבקשה).
4. התביעה ציינה כי הבקשה הוגשה ללא כל תימוכין או סימוכין (סעיף 1 לבקשה); פירטה את המסגרת הנורמטיבית, וטענה כי הסטודנט לא הצביע "על עילת פסלות בהתאם לעילות הקבועות בסעיף 77א לחוק בתי המשפט, וממילא לא הוכח במידה הדרושה חשש ממשי, אובייקטיבי, למשוא פנים מצד השופט... ואין די בחשש סובייקטיבי" (סעיף 5 לתגובה). עוד טענה התובעת כי מדובר בניסיון פסול להחלפת מותב בית הדין (סעיף 13 לתגובה), ו"חובה על שופט שלא לפסול עצמו מקום שאין בסיס לפסלות והתנאים לפסילה אינם קיימים" (סעיף 14 לתגובה).

דין:

5. כפי שפירטה התובעת בסעיף 3 לתגובה, דיני פסלות שופט הוחלו גם על ערכאות מעין שיפוטיות. סעיף 77א(א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: "החוק"), קובע, כי "שופט לא ישב בדין אם מצא, מיזמתו או לבקשת בעל דין, כי קיימות נסיבות שיש בהן כדי ליצור חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשפט" (ההדגשה אינה במקור).
6. יאמר המובן מאליו: לשופט לא הייתה כל הכרות מוקדמת עם הסטודנט, או עם בני משפחתו לפני תחילת המשפט. השופט אינו חבר סגל בפקולטה של הסטודנט וגם לא בפקולטה שבה נעשו המבחנים מושא הקובלנה. אין לו עניין אישי או מקצועי בתוצאות המשפט. הוא שובץ באקראי כשופט במושב, ע"י מזכירות בית הדין.

7. אין מחלוקת, כי העילות לפסילת שופט המפורטות בסעיף 77א(א1) לחוק, אינן מתקיימות בענייננו, וגם המבקש לא טען לקיומן.
8. אם כן, נוכח טענותיו של המבקש, בית הדין קרא בעיון את פרוטוקול הדיון (להלן: "הפרוטוקול") בחן את שאלותיו והערותיו של השופט, ובדק האם יש בהן כדי ליצור או להצביע על "חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשפט" (לשון החוק בסעיף 77א(א) שצוטט לעיל).
- מתאים לעניין זה הציטוט שהביאה התביעה בסעיף 4 לתגובה, מתוך עש"מ 01/43 דרויש נ' נציב שירות המדינה, פ"ד נה(3) 817, 822 (2001):

"...המבחן הוא אובייקטיבי, כלומר נדרשת אפשרות ממשית של משוא פנים לדעת אדם סביר. אם אין אפשרות כזאת, אלא רק טענה מצד בעל-דין החושש למשוא פנים, לא זו בלבד ששופט אינו חייב לפסול את עצמו, אלא אף אין הוא רשאי לפסול את עצמו..."

א. הטענה כי השופט בחן את ידיעותיו של הסטודנט במתמטיקה והביע "חוסר אמון", ו"זלזול בוטה בדברי הסטודנט וביכולותיו" (סעיף 2 לבקשה):

9. בעמ' 39 השופט שואל את הסטודנט 4 שאלות קצרות במתמטיקה, על חומר בסיסי (דרך פתרון למשוואה ריבועית וריבוי שורשים של משוואה), שמופיע בפתרונות המבחנים מושא הקובלנה. מדובר בשאלות לצורך הבהרה ולא בחינה על בקיאות בחומר. הסטודנט עונה על כל השאלות בפירוט, והשופט אומר (עמ' 40 שורה 2): "בסדר, תודה".
10. הסטודנט לא התנגד לשאלות וענה על כולן. גם ב"כ הסטודנט לא התנגד לשאלות. השופט לא העיר כל הערה בעקבות התשובות. המבחנים מושא הקובלנה הם מבחנים במתמטיקה. כאמור, השופט לא בחן את ידיעותיו של הסטודנט אלא שאל 4 שאלות קצרות שלדעתו היו רלוונטיות לברור העניין. הטענה כי השופט הביע "זלזול בוטה" בדבריו וביכולותיו של הסטודנט – אין לה זכר בפרוטוקול.
11. סעיף 10.9 לתקנון משמעתי לסטודנטים תשע"ו (להלן: "התקנון"), תחת הכותרת "ניהול ההליך המשמעתי", קובע בין היתר, כי "מהלך המשפט ייקבע לפי מיטב הבנתו של בית-הדין, כדי להבטיח את מלוא האפשרות של בירור העניין הנדון ועשיית צדק". מובן מאליו כי זכותו ותפקידו של כל שופט במותב לשאול שאלות שסייעו לו בבירור האמת, וכאשר עסקינן במבחנים במתמטיקה אין זה בלתי סביר שישאלו מספר שאלות הבהרה מתמטיות.

ב. הטענה כי השופט "ניהל יכוח מיותר עם עד" ובכך ביזה את בית הדין (סעיף 3 לבקשה):

12. בשלהי הדיון (עמ' 90 שורה 12), עו"ד גלבוש מבקש להעיד את אביו של הסטודנט (להלן: "האב" או "העד"). מדובר בעד שלא צוין מראש ברשימת העדים והתביעה התנגדה כי הוא יעיד ("מלכתחילה, עדותו של פרופ' [] הייתה שלא במקומה, והוא התיימר להעיד כמעין "עד מומחה" למצבו הרפואי של המבקש" – סעיף 11 לתגובה). התביעה הציעה שעו"ד גלבוש יגיש את המכתב שאותו ביקש להגיש באמצעות עד מומחה, למרות שהעד לא התייצב לדיון, ואח"כ התביעה תטען לעניין המשקל (עמ' 93 שורה 4), ולחלופין שיעיד את אמו של הסטודנט (עמ' 94 שורה 12). למרות התנגדותה של התביעה, אב

- בית הדין התיר את עדותו של האב (עמ' 95 שורה 14), וציין שהתביעה תוכל לטעון בסיכומים שעדותו אינה קבילה, או לחלופין לעניין משקל העדות.
13. בעדותו אמר האב, בין היתר (עמ' 96-97) [ההדגשות אינן במקור]: "...אני הייתי נאלץ לסמם את הבן שלי כדי להתאים אותו למערכת, לרבות טכניון חיפה. ואני אומר לכם את זה **בתור איש סגל של הטכניון, מעולם לא התביישתי במוסד הזה כמו שאני מתבייש בו כאן**. ... ואני חושב שהמעמד הזה מבייש ונערך בו מקרתים, ואתם פוגעים בילד שלי ואתם פוגעים בו בצורה שהוא נאלץ להפסיק את הלימודים לסמסטר חופש כי הוא לא מסוגל להמשיך להתרכז וללמוד".
14. בתגובה אמר השופט מתן לוי (עמ' 97 שורה 9-10): "אבל פרופסור, אני מצטער שאני עוצר אותך. הדיון הוא לא על סוג ההתאמות שמגיעות לו". האב משיב (שורה 11): "עדיין, זכותי להביע את דעתי בפני ביהמ"ש". עו"ד הופמן מעיר (שורה 12): "זה לא רלוונטי, בגלל זה גם התנגדנו". האב ממשיך בעדותו.
15. העדות **מסתיימת** ובית הדין שואל את הצדדים כמה עמודים הם צריכים לצורך סיכומים (עמ' 98-99) – קרי, בשלב זה הדיון כבר הסתיים ודובר רק על ענייני מנהלה.
- בשלב זה השופט אמר (עמ' 99 שורה 5): "יש לי הערה מאוד קצרה לסיכום, אני מוחה על הדברים שנאמרו על ידי העד האחרון שהוא מתבייש במה שקורה פה".
- האב: "אני מוחה על מה שאתה מוחה".
- השופט: "הטכניון..."
- האב: "אתה לא תחנך אותי, לא אתה".
- השופט: "אני לא מתווכח איתך".
- האב: "גם אני לא מתווכח איתך".
- השופט: "אז תשתוק בבקשה. אני השופט ואתה תשתוק אם לא נפנה אותך מפה".
- האב: "אתה לא יכול לפנות אותי פה, כי אתה פוגע בסדרי דין".
- השופט: "אני מוחה, הטכניון דואג לטוהר הבחינות, זה מחובתו של הטכניון וזה בושה שחבר סגל בטכניון מתנגד לקיום טוהר הבחינות".
- אב בית הדין: "הוויכוח הזה לא מקומו כאן".
16. השופט לא יזם ולא ניהל ויכוח עם העד, אלא העיר הערה **לאחר סיומו של הדיון**, בנוגע לכבודו של בית הדין, למנדט שלו לפעול ולחובתו לפעול. העד התפרץ לדברי השופט וקטע אותו.
17. הערת השופט לא נגעה לעדות האב בעניין הקובלנה. היא נגעה להערתו של העד, שהינו גם חבר סגל בטכניון, שמצד אחד התעקש להעיד בדיון למרות שלא הודיע על כך מראש למזכירות בית הדין, ומצד שני האשים את בית הדין במקרתים, האשים את בית הדין כי הוא פוגע בסטודנט, ואמר שהמעמד של בית הדין מבייש. העד ניסה לעשות דה-לגיטימציה לבית הדין ולהליך המשמעתי ועל כך העיר לו השופט.
18. המבקש – שאביו ניסה לעשות דה-לגיטימציה לבית הדין; האשים את בית הדין בהאשמות חמורות חסרות תשתית ראייתית; אמר שהמעמד של ההליך המשמעתי מבייש והוא מתבייש בטכניון כמוסד, בהקשר של ההליך המשמעתי – טוען כעת שהשופט ביזה את בית הדין.
19. בית הדין לא רק דוחה את הטענה, אלא מציע כי המבקש יטול קורה מבין עיניו ויראה כי מילותיו המפורשות של העד עצמו הן שהביעו זלזול (לשון ממעיטה ומקלה) בבית הדין, בהליך המשמעתי, ובטכניון כולו.

ג. הטענה כי השופט סירב לראות את סרטי הבחינה:

20. בעמ' 53-56 לפרוטוקול ניתן לקרוא את חלקו של הדיון שנגע לצפייה בסרטי הבחינות. עו"ד גלבוע ביקש (עמ' 55 שורה 17) לראות את כל השעות של סרטי הבחינות. עו"ד הופמן אומר (עמ' 56, שורה 18): "אנחנו לא נשב פה בדיון ונראה ביחד את כל השעות של הזום". מזכירת בית הדין מציינת (עמ' 55, שורה 23) כי לא נהוג לראות את כל הסרטים בדיונים.
- השופט אומר (עמ' 56, שורה 5): "זה השופטים יחליטו בבוא השעה, אתה יכול לבקש ובקשתך נרשמה. אל תכריח את בית הדין לעשות את מה שאתה רוצה".
21. עו"ד גלבוע משיב (שורה 9-11): "...אין משמעות בכלל לפסק דין שבו נמנע מנאשם מלהציג את מלוא הראיות ולהיות נוכח בעת שהן מוצגות לפני בית הדין. אז אני מבקש שבית הדין הנכבד יקבע מועד וישיבה שבה מלוא הסרטים יוצגו בפני בית הדין".
22. עו"ד ליאורה ארזי, היועצת המשפטית לבית הדין אומרת: "ההערה נרשמה, אני מבקשת שתשב אדוני ושהחקירה הנגדית תסתיים. מי שמנהל פה את הדיון זה רק בית הדין".
23. עו"ד הופמן מעיר (שורה 16-19 בעמ' 56): "...אין מחלוקת שהסרטים צריכים להיות בפני בית הדין והם בפני בית הדין, יש נגישות לכל אחד מהשופטים לסרטים האלו ואין שחר לטענה שמבחינה ראייתית חובה לשבת כולנו ביחד בבית הדין ולצפות בכל אורכו של הסרט, בכל אחד מהמבחנים. זה משהו מופרך לחלוטין".
24. עו"ד ארזי אומרת (עמ' 56 שורה 20): "התגובה נרשמה, אני מבקשת לסיים את החקירה הנגדית".
25. ניתן אם כן לראות היטב מהפרוטוקול, כי אין שחר לטענה שהשופט סירב לצפות בהקלטות הבחינה. לא זו אף זאת, המבקש טוען שהסירוב (שלא היה ולא נברא) הוא "עדות נוספת" לכך שהשופט "גמר בדעתו וחרץ את דינו של הסטודנט עוד בטרם החלה הישיבה, ולכן סירב לצפות בראיה מהותית לטובת הסטודנט". מדובר בטענה שאין לה כל יסוד עובדתי.

ד. הטענה כי השופט דרש את שם משפחתו של המורה הפרטי:

26. בעמ' 37 שורה 2 לפרוטוקול, במהלך החקירה הראשית של הסטודנט, עו"ד גלבוע שואל את הסטודנט האם לקח שיעורים פרטיים או נעזר במישהו, והסטודנט מפרט. עו"ד גלבוע שואל (שורה 10) כמה פעמים נעזר במורה הפרטי, והסטודנט מפרט. השופט שואל מי היה המורה הפרטי והסטודנט עונה "סטודנט לשעבר" (שורה 14-15). השופט שואל איך הגיע אליו והסטודנט עונה "פייסבוק" (שורה 16-17).
- עו"ד ארזי שואלת (שורה 18) האם המורה הפרטי למד בטכניון, והסטודנט עונה "אני לא בטוח". עו"ד ארזי שואלת (שורה 20) "אתה יכול להגיד את השם שלו?", והסטודנט עונה "שי, אני לא זוכר את השם משפחה שלו" (ההדגשה אינה במקור).
- לאחר מכן, בסוף הדיון (עמ' 100 שורה 6-7 לפרוטוקול) עו"ד ארזי אומרת: "אני מבקשת ש [ימסור את שם המורה הפרטי שנעזר בו והאם יש לך קבלות ממנו". הסטודנט עונה: "לא, זה היה סטודנט, זה לא היה משהו מקצועי". עו"ד ארזי שואלת "איך שילמת לו?" והסטודנט עונה "מזומן". עו"ד גלבוע אומר (עמ' 100 שורה 11): "רק את שם המורה הפרטי".

27. הנה כי כן, הפרוטוקול מלמד, כי אין יסוד לטענה שהשופט הוא זה שדרש מהסטודנט להמציא לבית הדין את שם משפחתו של המורה הפרטי. גם במקרה זה, המבקש מוסיף וטוען כי דרישת השופט (שלא היתה ולא נבראה) "הוכיחה כי הוא מראש פסל כל ראייה לטובת הסטודנט". שוב מדובר בטענה שאין לה כל יסוד עובדתי.

28. מעבר לכך, כאמור לעיל, בא כוחו של המבקש הוא זה שהעלה את נושא המורה הפרטי בחקירה הראשית של המבקש. לאחר מכן, כאשר נשאלו מספר שאלות נוספות ועו"ד ארזי ביקשה את שמו של המורה, המבקש ובא כוחו לא התנגדו לשאלות. המבקש רק טען שאינו זוכר את שם המשפחה של המורה. ב"כ המבקש **הסכים** למסור את שם המורה. על כן, מדובר בטענה תמוהה, שנטענת בדיעבד.

ה. טענות כלליות נוספות:

29. לאחר התייחסות לטענות הספציפיות בבקשה, נותרו מספר טענות כלליות, כגון: "לכל אורך הדיון" גילה השופט משוא פנים, התייחס "בסלידה" לסטודנט, "תוך השמעת הערות" שמעידות שגמר בדעתו להרשיעו עוד טרם נחשף לראיות. "עוד בטרם החלה מסכת הראיות" השופט "העיר הערות שהעידו" כי ישב בדין "רק כלאחר יד לאחר שדעתו גובשה נגד הסטודנט בטרם החלה הישיבה".

30. מדובר בטענות בעלמא, שנטענו בצורה כללית, ללא כל אחיזה בפרוטוקול. כאמור, בית הדין קרא בעיון רב את הפרוטוקול. בית הדין לא מצא כל הערה המעידה על סלידה; או על כך שהשופט גמר בדעתו להרשיע את הסטודנט; או שהוא הקשיב כלאחר יד; או הערה כלשהי המצביעה על משוא פנים, או חשש למשוא פנים.

31. יוער, כי יש מן הסתירה בטענה שהשופט מצד אחד גיבש את עמדתו לפני תחילת מסכת הראיות ולפני תחילת הישיבה והקשיב כלאחר יד, ומצד שני שאל שאלות וביקש לחקור.

32. לאורך כל הדיון, כל חברי המותב שאלו שאלות את כל העדים, משני הצדדים. זהו תפקידם של השופטים. השופט לא פעל בצורה שונה או חריגה.

סיכום והחלטה:

33. הבקשה רצופה האשמות חמורות ומילים חריפות, שבכל הכבוד, נראה כי נכתבו כלאחר יד, ללא ביסוס עובדתי וללא אחיזה בפרוטוקול. מוטב לה לבקשה, שלא היתה מוגשת כלל, ומשהוגשה, מוטב היה לו היתה מנוסחת בזירות המתבקשת, ולמצער, בשפה מכבדת.

34. בית הדין מצר על הדרך בה בחר המבקש להתנסח. לאחר שהעד מטעמו ניסה לעשות דה-לגיטימציה לבית הדין ולהליך המשמעתי, מנסה המבקש כעת לעשות דה-לגיטימציה לשופט, ולמנוע ממנו לבצע את תפקידו וחובתו.

35. סיכומי של דבר, **בית הדין דוחה פה אחד את הבקשה לפסילת השופט.**

36. יוער, כי סעיף 17 לתקנון מתייחס להליכי ביניים. סעיף 17.2 קובע ביחס להחלטות וצווי ביניים, כי "משנקבע הרכב לבית-הדין הן תינתנה על ידי בית-הדין בהרכבו המלא או על ידי אב בית הדין לבדו". משכך ניתנה ההחלטה דנן ע"י בית הדין בהרכבו המלא.

בית הדין המשמעותי לסטודנטים, הטכניון

37. עוד יוער, ביחס לסיפא של הבקשה, כי סעיף 13 לתקנון מתייחס לערעור, ובסעיף 13.1 נקבע: "התובע או הנאשם רשאים להגיש ערעור על הכרעת דין או על גזר דין בתוך 14 ימים **מיום המצאת גזר הדין**" (ההדגשה אינה במקור). אשר על כן, התקנון לא מאפשר למבקש לערער על החלטה דנן בפני בית הדין לערעורים טרם מתן גזר הדין.
38. אי לכך, **בית הדין מורה לצדדים להגיש את סיכומיהם**. מאליו מובן שלאחר המצאת גזר הדין כל צד יהיה רשאי להגיש ערעור, אם יחפוץ בכך, בהתאם לתקנון.
39. **התובעת תגיש את סיכומיה בתוך שבועיים ממועד המצאת החלטה זו. הסטודנט יגיש את סיכומיו בתוך שבועיים מיום המצאת סיכומי התביעה.**

שופט סטודנט מ.ל

פרופ' מריוס אונגריש

פרופ' דניאל אורנשטיין

13 אפריל 2022

י"ב ניסן תשפ"ב

החלטה בערעור של []

על החלטת בית הדין קמא לדחות את בקשתו לפסילת שופט

1. בתאריך 31.1.2022 הוגשה לבית הדין המשמעת לסטודנטים (להלן: "בית הדין קמא") בקשתו של הסטודנט [] (להלן: "הסטודנט" או "המבקש" או "המערער"), באמצעות ב"כ עו"ד אראל גלבוע – בקשה מתוקנת לפסילת שופט המשמעת פרופ' [] – אשר ישב במושב שדן בעניינו של הסטודנט ביום 20.1.2022 (להלן בהתאמה: "הבקשה", "השופט", "הדין").
2. בתאריך 24.2.2022 הגישו התובעת וב"כ עו"ד שחר הופמן (להלן: "המשיבה") תגובה לבקשה.
3. בתאריך 3.4.2022 פורסמה החלטת בית הדין קמא, אשר דחתה את הבקשה (להלן: "ההחלטה").
4. בתאריך 10.4.2022 הגיש הסטודנט לבית הדין לערעורים ערעור על החלטת בית הדין קמא שלא לפסול את השופט (להלן: "הערעור"), ובתאריך 12.4.2022 הגישה המשיבה תגובה לערעור (להלן: "התגובה").

החלטת בית הדין קמא בתמצית:

5. בית הדין קמא דחה את הבקשה לפסילת שופט פה אחד, והורה לצדדים להגיש את סיכומיהם. עוד הוסיף וכתב:

"הבקשה רצופה האשמות חמורות ומילים חריפות, שבכל הכבוד, נראה כי נכתבו כלאחר יד, ללא ביסוס עובדתי וללא אחיזה בפרוטוקול. מוטב לה לבקשה, שלא היתה מוגשת כלל, ומשהוגשה, מוטב היה לו היתה מנוסחת בזירות המתבקשת, ולמצער, בשפה מכבדת".

תמצית טיעוני הצדדים בערעור:

- א. טיעוני המבקש:
6. "בית הדין בהחלטתו מאשר שפרופ' [] סרב לאפשר להגנה להציג את הקלטות המבחנים נשואי הדיון כראיה מטעם ההגנה", והיועצת המשפטית קיבלה את עמדת השופט מתוך דאגה לנוחיות בית הדין שהחליט לסיים בישיבה אחת את הדיון.
7. תמליל הדיון לוקה בחסר ואינו קביל, שכן הוא הוכן באופן חובבני, בניגוד לדיון, תוך השמטות ואי דיוקים. לכן לא די בקריאת התמלול, אלא יש להקשיב ל"טון דיבורו העוין" של השופט כלפי הסטודנט בהקלטת הדיון. כמו כן, משך הזמן להכנת התמליל היה "בלתי סביר בעליל".
8. השופט לא נשאל במהלך בירור הבקשה לפסילתו האם שאל לשם משפחתו של המורה הפרטי, והמבקש מוכן להגיש תצהיר המאמת את העובדה כי השופט אכן שאל לשם המשפחה.
9. יש צורך להקשיב להקלטת הדיון כדי "להבין את חוסר הנחת" של המבקש מהשאלות שנשאל במתמטיקה; "נדיר ששופט מתערב בחקירת עד", והמהלך מעיד על גמירות דעתו של השופט נגד המבקש

ועל כך ש"ניסה להכשילו"; משאלות השופט במתמטיקה עולה כי גילה עוונות כלפי הסטודנט מתחילת הדין.

10. השופט "במעמד מביש ניהל ויכוח מיותר עם פרופ' [] [] העד... וביזה את בית הדין".
11. החלטת בית הדין לא הציגה את דעתו של השופט, שלא הגיב לטיעוני הבקשה ומכך "עולה כי בסתר ליבו הוא יודע היטב שהבקשה נכונה" ועל כן היה עליו לפסול עצמו "ולא להשאיר לאב בית הדין להחליט בעניינו".
12. טענות כלליות נוספות כגון: השופט "העיר אי אילו הערות בגנותו של הסטודנט", "הרהיב לשאול ולבחון את הסטודנט במהלך עדותו", "התעמר בעד", "לא הקשיב לראיות מטעם הסטודנט בלב פתוח", "סירב לצפות בראיות", "גמר בליבו להרשיע את הסטודנט... למען "יראו וייראו" ללא קשר לעובדות".
13. לבסוף התבקש בית הדין לערעורים להורות על עיכוב כל הליך, לרבות הגשת סיכומים, עד למתן פסק דין בערעור; וכן לזכות את הסטודנט מן הצדק, "שהרי הבטחת בית הדין קמא הופרה, במעמד הדיון כי ההחלטות בתיק יינתנו עד לסוף חודש פברואר 2021" [ככל הנראה מדובר בטעות סופר והכוונה הייתה 2022].

ב. טיעוני המשיבה:

14. יש לדחות את הערעור על הסף, בהתאם לתקנון שאינו מאפשר ערעור על החלטות ביניים (למעט מקרה יחיד בעניין החלטה על היתר לייצוג). הטעם לכך הוא כי ההליך המשמעי נועד להיות מהיר ויעיל, והתקנון כולל מספר הוראות המבהירות ציפייה זו. כידוע בית הדין המשמעתי הינו טריבונאל פנימי שאינו כבול לדיני הראיות ולסדרי נוהל פורמליים החלים בבתי המשפט. "מהלך המשפט ייקבע לפי מיטב הבנתו של בית הדין, כדי להבטיח את מלוא האפשרות של בירור העניין הנדון ועשיית צדק" (סעיף 10.9 לתקנון, וראו גם סעיף 13.4 לתקנון).
15. לגופו של ערעור, דיני פסלות שופט חלים גם על ערכאות מעין שיפוטיות. המבחן לקיומה של עילה לפסילת שופט היושב בדיון נעוץ בקיומו של חשש ממשי למשוא פנים. לא עלה בידי המערער להצביע על עילת פסלות בהתאם לעילות הקבועות בסעיף 77 לחוק בתי המשפט, ואף לא הוכח במידה הדרושה חשש ממשי, אובייקטיבי למשוא פנים מצד השופט, ואין די בחשש סובייקטיבי.
16. המערער העלה טענות באופן גורף ועמום, ללא ציטוט או התייחסות קונקרטית לאמירה ספציפית התומכת בטענתו. הוא יכול היה להביא ציטוטים מדויקים מהקלטת הדיון שברשותו.
17. הראיות שיש להביא לשם הוכחת קיומה של עילת פסלות חייבות להיות משמעותיות, ואין פוסלים שופט בגלל שהטון בו נאמרים דבריו אינו נעים. נדרשת הוכחה להטיה של ממש ולא תחושה.
18. השאלות "המקצועיות" ששאל השופט את המערער אינן ראייה לדעה קדומה, להיפך.
19. הטענה שעצם הפניית שאלות לנאשם במהלך עדותו, או לעד, היא חריגה – היא טענה מופרכת. גם בהליכים אחרים, לרבות פליליים ואזרחיים, שופטים מתערבים בחקירות עדים ואף מקשים על העדים לצורך בירור העובדות והאמת. קל וחומר שבהליך משמעתי של טריבונאל פנימי יש לו יד חופשית בהרבה בניהול ההליך.

20. במסגרת ניהול משפט רשאי בית הדין להעיר הערות ביקורתיות הקשורות בניהולו של הדיון שנערך בפניו. על אחת כמה וכמה כאשר מלכתחילה עדותו של פרופ' [] לא היתה במקומה וכאשר החל להשתלח בטכניון ובמוסדות המשמעת שלו.
21. בידי המערער נמצאת הקלטת הדיון. הדברים אליהם הפנה הם זוטי דברים. הדרישות אליהן מפנה ב"כ המערער (תצהיר וכיו"ב) אינן רלבנטיות שכן מי שהגיש את התמליל אינו אחד מהצדדים להליך.
22. המערער מבקש לעכב ולסרב את מתן ההכרעה בעניינו. כך הן לגבי בקשתו כי המותב והתביעה יצפו יחד עמו בסרטי הבחינות במקום להפנות את בית הדין קטעים רלבנטיים בסרטים; והן לגבי בקשתו כי בית הדין יאזין להקלטת הדיון ולא יסתפק בתמליל – היה יכול להפנות את בית הדין לנקודות זמן רלוונטיות אך לא עשה כן, שכן אין בפיו כל טענה עניינית.
23. נראה כי המערער מבקש להלך אימים על בית הדין קמא, ומבקש להחליף את המותב ולבצע מקצה שיפורים. מדובר בניסיון פסול להחלפת הרכב הוועדה (פורום שופינג).
24. "הפסיקה קובעת: הזכות לשבת במשפט היא גם החובה לעשות כן. חובה על שופט שלא לפסול עצמו מקום שאין בסיס לפסלות והתנאים לפסילה אינם קיימים" (סעיף 24 לתגובה וההפניות שם, ההדגשה במקור).

דיון:

25. החלטתו של בית הדין קמא מפורטת ומנומקת.
26. על אף אמירתו של בית הדין קמא בסעיף 37 להחלטה, כי התקנון אינו מאפשר ערעור על החלטות ביניים, המערער לא טרח לציין את מקור הסמכות, לדעתו, להגשת הערעור.
27. סעיף 17 לתקנון מפרט הוראות לעניין הליכי ביניים, ואינו מצוין את האפשרות לערער על החלטת ביניים. לעומת זאת, סעיף 8.5 לתקנון קובע, באופן חריג, כי על החלטת בית הדין הדוחה בקשה להתיר ייצוג, יהיה נאשם רשאי לערער בפני הנשיא או מי שהוסמך על ידו, ובתנאי שנתנה לו רשות על ידי בית הדין לעשות כן.
- סעיף 13.1 לתקנון קובע, כי הצדדים רשאים להגיש ערעור על הכרעת דין או גזר דין, בתוך 14 ימים מיום המצאת גזר הדין.
- לא מדובר בלקונה משפטית בתקנון, אלא שהתקנון אינו מאפשר ערעור על החלטות ביניים. גם במקרה הבודד בו ניתן לערער לנשיא, יש לקבל רשות מבית הדין לעשות כן.
28. נוכח האמור לעיל ניתן לדחות את הערעור על הסף. למעלה מן הצורך בית הדין לערעורים ידון גם בערעור לגופו.
29. כפי שציין בית הדין קמא, העילות לפסילת שופט המפורטות בסעיף 77א(1) לחוק בתי המשפט, אינן מתקיימות בעניינו, וגם המערער לא טען לקיומן. טענתו של המערער היא טענה כללית למשוא פנים מצד השופט.
30. נדמה כי המערער, באמצעות בא כוחו הנכבד, לא נותן לעובדות לבלבל אותו. הוא החליט כי השופט "גמר בליבו להרשיע אותו" ואין זה משנה מה נאמר ומה לא נאמר, הוא יחליט מה התרחש והוא יקבע מה היא האמת ומהי המציאות. ממש כך. והדוגמאות לכך רבות.

למשל טענת המערער כי בית הדין קמא אישר בהחלטתו שהשופט סירב לאפשר להגנה להציג את סרטי הבחינות. בית הדין קמא לא אישר דבר כזה בהחלטתו (ראו סעיף 25 להחלטה). השופט אף לא סירב להצגת סרטי הבחינות. גם היועצת המשפטית לא קיבלה את עמדת השופט, אלא רק אמרה כי הבקשה והתגובה נרשמו. את קביעותיו המסלפות "מתבל" המערער בהשמצות נוספות של בית הדין. למשל, כי היועצת המשפטית קיבלה את עמדת השופט "מתוך דאגה לנוחיות בית הדין". ויובהר, כי לא מדובר רק בהשמצות חסרות טעם, אלא בהטלת דופי של ממש במקצועיותו של בית הדין כולו. זאת, לאחר שבית הדין קמא התיר למערער להעיד את אביו, שכלל לא נכלל ברשימת העדים מטעמו, ולמרות שהתביעה התנגדה כי יעיד – והכל בשביל לתת למערער את יומו בבית הדין, וחלילה לא להחסיר ממנו דבר, ולאפשר לו להציג את הגנתו במלואה.

כך גם טענת המערער כי החלטת בית הדין לא הציגה את דעתו של השופט והוא השאיר לאב בית הדין להחליט בעניינו. עינינו קוראות ולא מאמינות לסילופן של העובדות ע"י המערער. הרי כל הרכב בית הדין קמא – שלושה שופטים – חתומים על ההחלטה בבקשה. לרבות כב' השופט פרופ' []. כיצד אם כן מרהיב המערער עוז לטעון כי דעתו של השופט לא הוצגה והוא השאיר לאב בית הדין להחליט בעניינו? 31. לגופם של דברים בעניין סרטי הבחינות, יאמר: מדובר בהקלטות זום של שתי בחינות, ובסה"כ כ-7 שעות הקלטה. ב"כ המערער לא הודיע מראש לבית הדין כי הוא מבקש לצפות בסרטים במלואם במעמד הדיון. צפייה בסרטי בחינות במלואם במעמד הדיון אינה נהוגה בבית הדין. על מנת לסבר את האוזן, במהלך שנה"ל תשפ"א ותשפ"ב בית הדין דן בכ-40 קובלנות שעסקו בבחינות מקוונות (חלק לא מבוטל מהקובלנות עסק ביותר מבחינה אחת ו/או ביותר מנאשם אחד), כאשר אורך בחינה נע בין שעתיים לשש שעות. באף לא אחת מהקובלנות בית הדין צפה בסרטים במלואם בנוכחות הצדדים. קישורים להקלטות נשלחים להרכב השופטים. הצדדים נוהגים להציג קטעים קצרים מהסרטים בפני בית הדין להוכחת טענותיהם, ו/או להפנות את השופטים בסיכומיהם לנקודות זמן מסוימות. ב"כ המערער לא הפנה את בית הדין קמא לקטעים ספציפיים ואף לא ביקש מהם לצפות בקטעים ספציפיים, על אף שיכול היה לעשות כן. הוא ביקש מבית הדין לצפות בסרטים במלואם ובית הדין אמר כי בקשתו נרשמה והוא יכריע בה בבוא העת. בית הדין קמא עדיין לא נתן את הכרעת הדין והשופטים יכולים לצפות בסרטים. הם לא סירבו לעשות כן.

32. כפי שציינה המשיבה בתגובתה, ההליך המשמעתני אינו הליך פלילי והוא נועד להיות יעיל ומהיר. בין היתר הרצון הוא לאפשר לסטודנטים. ות לקבל וודאות לגבי המשך לימודיהם, ולא לפגוע להם ברצף הלימודים למעלה מן הצורך ו/או מעבר לעונש שנגזר עליהם. במידה ונגזר. סעיף 10.9 לתקנון קובע, כדלקמן:

"בית הדין אינו קשור בסדרי נוהל פורמליים ואינו כפוף לדיון הראיות החלים בבתי המשפט. מהלך המשפט ייקבע לפי מיטב הבנתו של בית-הדין, כדי להבטיח את מלוא האפשרות של בירור העניין הנדון ועשיית צדק. להשגת מטרות אלה רשאי בית הדין לתקן כל פגם או טעות בכל הליך, וליתן הוראות בכל עניין אחר, לרבות ארכות, ככל שייראה לו צודק ובלבד שיפעל עפ"י כללי הצדק הטבעי ושלא יהיה בכך כדי לפגוע פגיעה בלתי מידתית בזכויות הנאשם".

סעיף 13.4 מחיל את אותן הוראות גם על בית הדין לערעורים, וראו גם סעיף 2.3 לתקנון שלשנו כמעט זהה.

בית הדין הורה לצדדים להגיש סיכומים, ומכאן אנו למדים כי ככל הנראה החליט שלא לצפות בסרטים בנוכחות הצדדים. השאלה העולה בערעור היא, האם יש בהחלטה שלא לצפות בסרטים במלואם בנוכחות הצדדים, כדי ללמד על משוא פנים מצד השופט, או האם יש בה כדי ללמד שהשופט גמר בליבו להרשיע את הסטודנט בטרם צפה בכל הראיות. התשובה היא לא.

ממילא לא מדובר על ההחלטה של כב' השופט [] לבדו, אלא של בית הדין כולו. מעבר לכך, השופטים עדיין יכולים לצפות בסרטים במלואם, אם ימצאו לנכון, שכן הכרעת הדין עוד לא ניתנה. לא מצאנו כי ההחלטה שלא לצפות בסרטים בנוכחות הצדדים מעידה על גמירות דעת של בית הדין ביחס להכרעת הדין.

33. ביחס לתמליל הדיון: המבקש מעלה בערעור טענות חדשות, שלא נטענו על ידו בזמן אמת. אילו רצה להלין על קבילות התמליל או על משך זמן הכנתו, או להעיר לגבי השמטות ואי דיוקים ולבקש לתקנם, היה עליו לעשות זאת כאשר מזכירות בית הדין המציאה לידיו את התמליל ביום 22.2.2022, ולא להמתין לערעור דנן.

התמליל נערך לבקשתו של בית הדין, אך ורק נוכח בקשתו של הסטודנט לפסילת השופט (ראו החלטת בית הדין קמא מיום 1.2.2022). אין מדובר בראיה מטעם מי מהצדדים. ככלל, הדיונים בבית הדין מוקלטים ואינם מתומללים. הצדדים רשאים לקבל את ההקלטה כפי שנעשה בעניינו של המערער. אלא שכאמור בעקבות הגשת הבקשה, ועל מנת לבחון את טענות המבקש בקפידה, הורה בית הדין למזכירות לשלוח את ההקלטה לתמלול. זאת ועוד, על אף שבית הדין אינו כפוף לדיני הראיות, בעקבות טענותיו של המערער, חברת התמלול המציאה למזכירות בית הדין תצהיר מטעמה (להלן: "התצהיר").

גם בעניין זה, לגופה של טענה, המערער לא הצביע על אי דיוקים ספציפיים, או על השמטות מכוונות, המעידות על משוא פנים מצד השופט. הוא הלין על אי זיהוי קולות הדוברים ועל כך שבחמישה מקומות נכתב בתמליל "לא ברור". ביחס למקומות אלה כתב המערער "לא ברור מי הדובר של הקטע הלא ברור ומה אורכו של הקטע הלא ברור", אולם הוא לא הפנה לנקודת זמן ספציפית מקבילה בהקלטה, ולא הוכיח כי הושמטו שם אמירות המעידות על משוא פנים מצד השופט, וזאת על אף שיכול היה לעשות כן אם רצה בכך, שכן כאמור, ההקלטה ברשותו.

לעניין הטענה שזמן הכנת התמליל היה "בלתי סביר בעליל" – מדובר בטענה חסרת פשר שאין בה ממש. 34. יוער, כי בתאריך 13.4.2022 הגיש ב"כ המערער "תגובה להודעת המזכירות באשר לאמינות התמלול". בתגובה זו טען כי למרות התצהיר התמליל עדיין אינו כדיון, וכן נתן דוגמא להשמטה בשעה 03:02 להקלטה. הדוגמא שהציג ב"כ המערער היא בגדר זוטי דברים, וממילא אינה מעידה על משוא פנים מצד השופט ואף לא קשורה כלל לשופט. מדובר באמירה מנהלית/ בירוקרטית שאינה קשורה כלל לקובלנה או לגדר המחלוקת. עניינו של בית הדין לערעורים בערעור זה, אינו הכרעה לעניין התמליל, אלא הכרעה לעניין פסלות שופט. היה על המערער להציג דוגמאות רלוונטיות המעידות על משוא פנים, ולא לטעון באופן כללי ותיאורטי כי יש "השמטות רבות נוספות".

35. עוד טען המערער כי אין די בקריאת התמליל שכן הוא לא משקף את "טון דיבורו העוין" של השופט, ואת "חוסר הנחת" של הסטודנט משאלות השופט. כפי שציינה המשיבה בתגובתה, פסילת שופט היא עניין רציני, המטיל צל כבד על השופט ועל מערכת השפיטה ועל כן יש להביא ראיות משמעותיות לשם הוכחת קיומה של עילת פסלות (ראו סעיף 13 לתגובה וההפניות שם). תחושות, "חוסר נחת" וטון דיבור אינם בבחינת ראיות משמעותיות. גם אם המערער יקביל את הערעור דנן לערעור המוגש לנשיא בית המשפט העליון על החלטת שופט שלא לפסול את עצמו – הרי שהנשיא יכול לקרוא את פרוטוקול הדיון ואין באפשרותו להקשיב להקלטת הדיון. כך או כך, מדובר בתחושות ובפרשנות סובייקטיבית של המערער, וודאי שאין בטענה זו כדי להעיד על גמירות דעתו של השופט.

36. טענתו של המערער ששופט אינו צריך להתערב בחקירת עד, היא טענה שהועלתה לראשונה בערעור ולא נטענה בבקשה, ורק מן הטעם הזה יש לדחותה. למעלה מן הצורך יאמר, כי מדובר בטענה שאין לה כל אחיזה עובדתית. לא ברור על מה נסמך המערער בטענתו כי "נדיר ששופט מתערב בחקירת עד". גם בשיטת המשפט האדוורסרית, הנהוגה בישראל, שופטים מרבים להעיר הערות במהלך דיונים, לרבות בעת חקירות עדים, ולרבות שאילת שאלות הבהרה ושאלות אחרות הנחוצות לדעתם לבירור האמת. זאת, הן בהליכים פליליים והן בהליכים אזרחיים. זאת ועוד, ממילא טענה זו אינה רלוונטית כלל נוכח סעיף 10.9 לתקנון שצוטט לעיל. "מהלך המשפט ייקבע לפי מיטב הבנתו של בית-הדין, כדי להבטיח את מלוא האפשרות של בירור העניין הנדון ועשיית צדק". הקביעה שהשופט ניסה להכשיל את הסטודנט בשאלותיו, ולא לברר את האמת היא קביעה שכל תכליתה הוא לעשות דה לגיטימציה לשופט ולהליך המשמעת. גם האמירה ששאלותיו של השופט מהוות "מהלך המעיד על גמירות דעתו" של השופט נגד הסטודנט – היא אמירה שלא מצאנו בה ממש. להיפך, אנו סבורים כי שאלותיו נועדו להגיע לחקר האמת.

לשופט יש שיקול דעת עצמאי בדיון לברר את האמת ולא מצאנו כי שאלותיו חרגו מהנהוג, ו/או פגעו כהוא זה בזכויותיו של הנאשם, או בכללי הצדק הטבעי. ועוד לראיה כי אין מדובר בעניין חריג – הרי שגם השופטים האחרים שאלו את הסטודנט שאלות; לאורך כל הדיון, כל חברי המותב שאלו שאלות את כל העדים, הן את עדי התביעה והן את עדי ההגנה.

37. המערער טען כי השופט "במעמד מביש ניהל ויכוח מיותר עם פרופ' [] העד... וביזה את בית הדין". בית הדין קמא התייחס בהרחבה לטענה זו ובין היתר פסק בהחלטתו, כדלקמן (סעיפים 16-19 להחלטה, ההדגשה במקור):

"השופט לא יזם ולא ניהל ויכוח עם העד, אלא העיר הערה לאחר סיומו של הדיון, בנוגע לכבודו של בית הדין, למנדט שלו לפעול ולחובתו לפעול. העד התפרץ לדברי השופט וקטע אותו. הערת השופט לא נגעה לעדות האב בעניין הקובלנה. היא נגעה להערתו של העד... [ש]האשים את בית הדין במקרתיות, האשים את בית הדין כי הוא פוגע בסטודנט, ואמר שהמעמד של בית הדין מבייש... בית הדין לא רק דוחה את הטענה, אלא מציע כי המבקש יטול קורה מבין עיניו ויראה כי מילותיו המפורשות של העד עצמו הן שהביעו זלזול (לשון ממעיטה ומקלה) בבית הדין, בהליך המשמעת, ובטכניון כולו".

בית הדין לערעורים דוחה את טענתו של המערער כי כב' השופט ביזה את בית הדין ומוטב לטענה זו שלא היתה נטענת כלל.

מעבר לכך, בית הדין מבהיר באופן חד משמעי כי אין בחילופי הדברים בין כב' השופט לעד, כדי להעיד כהוא זה על משוא פנים מצד השופט כלפי הסטודנט, או על גמירות דעתו של השופט. מתאימים לעניין זה, בשינויים המחויבים, דברי כב' נשיאת בית המשפט העליון דאז דורית בייניש, בע"א 6093/08 ש.מ. נה בר בע"מ ואח' נ' "עמידר" החברה הלאומית לשיכון בישראל בע"מ (פורסם בנבו, 9.12.2008, פסקאות 7-8 לפסק הדין):

... "יש התבטאויות של שופט שהן ראויות ויש שאינן, אולם לא כל התבטאות בלתי ראויה מקימה בהכרח עילת פסלות ויש לבדוק כל מקרה על פי נסיבותיו (יגאל מרזל, עמודים 189-190). ביחס לתיק שלפנינו, הגם שיכול שהמערערים או בא כוחם יחוו תחושה סובייקטיבית כי דעתו של השופט ננעלה ביחס לתוצאות ההליך, אין בהתבטאויות אלה... משום ראייה לגיבוש דעה כאמור, אלא מדובר בהתבטאויות הקשורות לנקודת מבטו הדיונית של היושב בדין אודות ההליך שבפניו (יגאל מרזל, עמוד 192; השווה ע"א 1866/99 מי ערד – חברה להנדסה ופיתוח בע"מ נ' חרות בע"מ (לא פורסם, 6.5.1999)). לפיכך, אין מדובר בדעה קדומה וב"משחק מכור" באשר לגורל ההליך, כפי טענת המערערים. בית משפט זה קבע לא פעם כי התבטאויות הנוגעות להליך המתנהל בפני בית המשפט אינן מהוות כשלעצמן עילה לפסילה, אף אם הן בלתי ראויות ... פסילת שופט היא מעשה יוצא דופן והיא מוצדקת רק בנסיבות בהן מוכח חשש ממשי למשוא פנים בעיניו של שופט סביר, ולא כל אימת שעולה חשש סובייקטיבי "ולו למראית עין".

38. המערער טען כי השופט לא נשאל במהלך בירור הבקשה לפסילתו, האם שאל לשם משפחתו של המורה הפרטי, וכן כי המערער וב"כ מוכנים להגיש תצהיר המאמת את העובדה כי השופט אכן שאל לשם המשפחה.

ראשית יוער, כי אילו רצו המערער וב"כ לצרף תצהיר כלשהו היה עליהם לעשות זאת בעת הגשת הערעור. שנית, לא ברור מדוע נדרש תצהיר, כאשר המערער יכול היה להפנות לנקודת זמן ספציפית בהקלטה, אך לא עשה כן. שלישית, בקשה לפסילת שופט בשל דברים שאמר בדיון, אינה עילה לפתיחה בחקירה של שופט, ואין יסוד לטענה כי בית הדין קמא היה צריך להפנות לשופט שאלות. רביעית, ממילא השופט חתם על החלטת בית הדין קמא יחד עם השופטים הנוספים, ושם נפסק מפורשות כי מי שביקש את שם המשפחה של המורה היא היועצת המשפטית (סעיפים 26-27 להחלטה). חמישית, גם אילו היה השופט מבקש את שם משפחתו של המורה, אין בכך כדי להעיד על משוא פנים. כאמור בהחלטה, מי שהעלה את עניין המורה הפרטי הם המערער וב"כ, בחקירה הראשית של המערער, ואין מניעה כי בעקבות כך המערער יישאל שאלות לגבי המורה, לרבות שם משפחתו ולרבות אם בית הדין קמא היה מבקש לזמן אותו לעדות. מדובר בעניין רלוונטי ביותר לגדר המחלוקת, שכן המערער טען שהשיפור בציון בין מועד א' ל-ב' נבע בין היתר מכך שלקח שיעורים פרטיים, ואין בשאלות שנשאלו כדי להעיד על משוא פנים או

גמירות דעת. לבסוף, כאמור בסעיף 28 להחלטה וכפי שניתן לראות היטב בפרוטוקול הדין (עמ' 100 שורה 11), ממילא ב"כ המערער הסכים למסור את שם המורה הפרטי. 39. המערער העלה טענות כלליות נוספות כגון: השופט "העיר אי אילו הערות בגנותו של הסטודנט", "הרהיב לשאול ולבחון את הסטודנט במהלך עדותו", "התעמר בעד", "לא הקשיב לראיות מטעם הסטודנט בלב פתוח", "סירב לצפות בראיות", "גמר בליבו להרשיע את הסטודנט... למען "יראו וייראו" ללא קשר לעובדות".

בית הדין לערעורים דוחה טענות אלה. מדובר בטענות כלליות, שנטענו בעלמא, ללא שום ביסוס עובדתי. אין בהן אלא כדי לייצר פרובוקציה מיותרת. כב' השופט לא התעמר בשום בעד ואף לא קרוב לכך, הוא לא גמר בליבו להרשיע את הסטודנט למען ייראו וייראו. כב' השופט עשה את תפקידו כדין וכפי המצופה ממנו.

יפים לעניין זה דברי בית המשפט הנכבד בעש"מ 01/43 דרויש נ' נציב שירות המדינה, פ"ד נה(3) 822, 817 (2001):

"...המבחן הוא אובייקטיבי, כלומר נדרשת אפשרות ממשית של משוא פנים לדעת אדם סביר. אם אין אפשרות כזאת, אלא רק טענה מצד בעל-דין החושש למשוא פנים, לא זו בלבד ששופט אינו חייב לפסול את עצמו, אלא אף אין הוא רשאי לפסול את עצמו..."

40. לבסוף ביקש המערער, כי בית הדין לערעורים יורה על עיכוב כל הליך, לרבות הגשת סיכומים, עד למתן פסק דין בערעור; וכן טען כי יש לזכותו מן הצדק, "שהרי הבטחת בית הדין קמא הופרה". הנה כי כן, המבקש מגיש לבית הדין הנכבד קמא ולבית הדין לערעורים בקשות, בהן הוא מבקש לעכב כל הליך עד למתן החלטות בבקשותיו, ובה בעת הוא מלין כי לא ניתנה החלטה בעניינו עד לחודש פברואר. בניגוד לקביעתו של המערער, שאין לה אחיזה עובדתית, בית הדין לא "הבטיח" כי החלטה בתיק תינתן עד פברואר. עזות המצח של המבקש לסלף את דברי בית הדין היא יוצאת מגדר הרגיל. ראו שורות 19-24 בעמ' 100 לפרוטוקול. בית הדין אמר ש"הדין לטיעונים לעונש לאחר הכרעת הדין ייקבע בהקדם האפשרי", ולא יידחה לסמסטר הבא. אלא שכאמור, המבקש הגיש את בקשתו לפסילת שופט ובהתאם בית הדין דחה את הגשת הסיכומים עד למתן החלטה בבקשה. כעת טוען המערער כי בית הדין "הפר את הבטחתו" ועל כן יש לזכותו מן הצדק. בית הדין קמא לא הפר כל הבטחה, שכן הוא לא הבטיח כל הבטחה. בית הדין מתנהל על פי התקנון ובהתאם לכללי הצדק הטבעי. המערער אינו יכול להלין על עיכוב במתן הכרעת הדין, בעקבות בקשה שהוא עצמו הגיש, שכן מדובר בחוסר תום לב.

סיכום והחלטה:

41. אין אנו מצויים בתחום האפור, בו עלינו להתלבט אם השופט נהג במשוא פנים או לא. אנו מצויים בלב ליבו של "התחום הלבן" ואין בליבנו אפילו בדל של ספק.

42. **בית הדין לערעורים דוחה פה אחד את הערעור.** החלטת בית הדין קמא בעינה עומדת. כב' השופט [ימשיך לכהן כחבר במותב בעניינו של הסטודנט] [. זוהי חובתו.]

בית הדין לערעורים – משמעת סטודנטים, הטכניון

43. בית הדין לערעורים לא יזכה את הסטודנט מן הצדק במסגרת החלטה בערעור, על החלטת ביניים בבקשה לפסילת שופט. המערער יתנהל על פי התקנון, ימתין לפסק דינו של בית הדין קמא, ואם יחפוץ בכך יגיש ערעור על הכרעת הדין ו/או על גזר הדין, בהתאם להוראות התקנון.

שופט סטודנט א.א.ו.

פרופ' יהודה עגנון

פרופ' יעל אלואיל